

KONST | RECENSION

Fredrik Söderbergs visuella borringar väcker ambivalens

PUBLICERAD 2022-08-27

Vy från Fredrik Söderbergs utställning på Cecilia Hillström gallery, med "Asynja" och "Sun worship" i fonden. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Den skicklige akvarellmålaren Fredrik Söderberg är aktuell med en ny utställning på Cecilia Hillström gallery, där nationalromantiken är ett fokus. Birgitta Rubin brottas med en svårtolkad bildvärld.

Utställning

"Fredrik Söderberg. En förlorad värld"

Cecilia Hillström gallery, Stockholm. Visas 24/9

Fredrik Söderberg är en konstnär vars hantverksskicklighet alltid väcker beundran. Många med mig har också förhäxats av hans myllrande rika bilduniversum, med mängder av detaljer och lager på lager av referenser. Han har dykt ner i allt från fornnordisk mytologi, jungianska arketyper och esoterisk tradition, till japanska träsnitt och fantasygenren. Han har särskilt studerat 1800-talets romantik i konst- och arkitekturhistorien, liksom den tyska strömningen Lebensreform. Och i förlängningen rentutav Tredje rikets estetik.

Därtill har Söderberg laborerat med både figurativt och abstrakt bildspråk, nästan uteslutande i akvarellmediet. Hans metod är

collaget, inte som teknik utan postmodernt förhållningssätt; ett högst personligt sammanfogande av bildcitat.

Ja ni förstår, detta är ett konstnärskap med ett sammelsurium av syftningar, stilar och symboler, varav vissa svårsmälta.

”Tvetydigheten går som ett spöke genom Söderbergs utställning” skrev [DN:s recensent Nils Forsberg](#) häromåret – och själv brottas jag med min ambivalens på konstnärens nya utställning på Cecilia Hillström gallery.

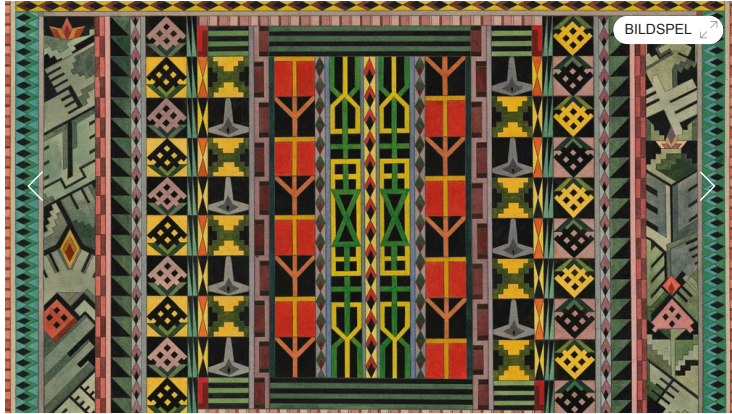
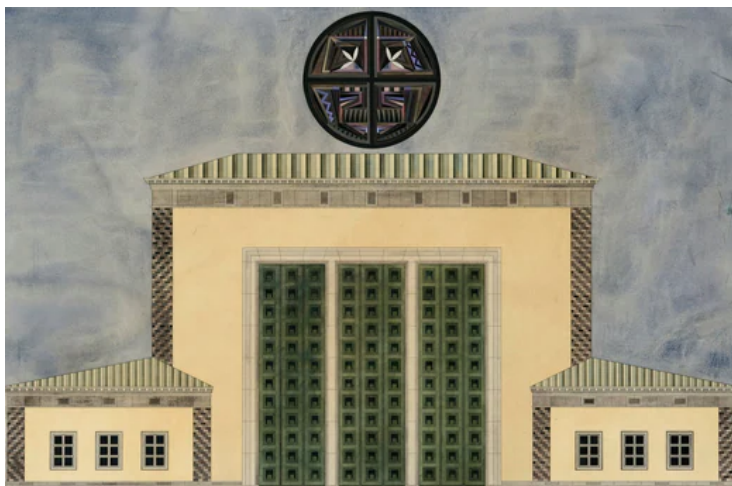

Bild 1 av 2 Fredrik Söderberg, "In the garden of Eden".

Foto: Jean-Baptiste Béranger

”En förlorad värld”, som den heter, sägs kretsa kring nationalromantiken, dess arkitektur och väggbonader – och ett stiliserat växtornament från Gerhard Munthes kända väv ”Nordlysdötrene” dyker upp i flera mönster. Monumentalverket ”Midvinterblot” av Carl Larsson, som Söderberg tidigare haft en nära dialog med, återkommer som en del av en fantasifasad.

Men det är lite av det mesta som figurerat i konstnärens bilder som har koncentrerats i denna utställning. För mig spretar det och hänger svårligen ihop. I myllret syns exempelvis en torshammare, en fornnordisk gudinna och den bombastiska ateljébyggnad som Albert Speer ritade till skulptören Josef Thorak, en prominent figur i Nazityskland.

Fredrik Söderberg, "Djävulen bor ovanför ateljén", 2022, akvarell på Cecilia Hillström gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Verket heter ”Djävulen bor ovanför ateljén” – och med titeln markerar Söderberg sin inställning, liksom med det tillagda

takemblemet. Antar jag. För mig, och förmodligen de flesta, är detta förborgat.

Den ilning av oro jag känner kan vara kalkylerad, riktigt bra konst är alltid mångbottnad och Söderberg avtäcker otvivelaktigt intressanta kopplingar i sina visuella brunnsborrningar. Här sammanflätas ”tankar kring estetik och moral, människans natur och hur den kan ta sig uttryck i något både fasansfullt och förföriskt”, som det heter i utställningstexten.

Konstnären har tidigare också deklarerat: ”Jag är inte intresserad av funktion och logik. Jag vill nå transcendens”.

Fredrik Söderberg, "Midvinterblot II", akvarell. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Det är en strävan som kan spåras i de återkommande portalerna, symboliska öppningar till det som ligger bortom den empiriska sinnevärlden. Och jag njuter som alltid av Söderbergs tekniska briljans. Han adderar bladguld till detaljer och mal sina egna pigment, som pulveriserad granit i målningar av husfasader och malakit i textila mönster. Men den harmoniska symmetrin i alla verk gör dem också stillastående.

Några sprickor i fasaden hade varit välgörande.

Läs [mer om konst](#) och fler [texter av Birgitta Rubin](#).

TEXT

Birgitta Rubin